

КОНВЕНЦИЈА ЗА ЗАБРАНА НА УПОТРЕБА, СКЛАДИРАЊЕ, ПРОИЗВОДСТВО И ПРЕМЕСТУВАЊЕ НА ПРОТИВПЕШАДИСКИ МИНИ И ЗА НИВНО УНИШТУВАЊЕ - (Извор: Министерство за надворешни работи)

(Сл.весник на РМ - Меѓународни договори бр.31 од 02.07.1998.)

Преамбула

Државите - членки

Решени да стават крај на страдањата и човечките загуби предизвикани од противпешадиските мини кои убиваат или осакатуваат стотици лица секоја недела, од кои најголем број се невини и незаштитени цивили и особено деца; што го попречуваат економскиот развој и обнова, што го оневозможуваат враќањето на бегалците и на внатрешнораселените лица, и предизвикуваат други тешки последици со години после нивното поставување.

Верувајќи дека е неопходно да направат се што е во нивната моќ за да придонесат на ефикасен и координиран начин да се соочат со предизвикот за отстранување на противпешадиските мини што се поставени по целиот свет и да се обезбеди нивното уништување,

Со желба да направат се што е во нивната моќ да пружат помош за грижа и рехабилитација на жртвите од мини, вклучувајќи ја нивната реинтеграција во социјално-економскиот живот,

Свесни дека целосната забрана на противпешадиските мини би претставувала исто така важна мерка за изградба на довербата,

Поздравувајќи го усвојувањето на протоколот за забрана или ограничување на употреба на мини, стапици или други средства, како што е изменет на 3 мај 1996г., приложен кон Конвенцијата за забтана или ограничување на употребата на одредени конвенционални оружја што може да се сметаат за премногу штетни или имаат недискриминаторски ефекти и повикувајќи за што побрза ратификација на овој Протокол од страна на сите држави што не го сториле тоа.

Поздравувајќи ја, исто така, Резолуцијата број 51/45 С на Генералното собрание на Обединетите нации од 10 декември 1996 г. Со која се повикуваат сите држави да се залагаат енергично кон ефикасен, правно-обврзувачки меѓународен договор за употреба, складирање, производство и трансфер на противпешадиски земјени мини.

Поздравувајќи ги понатаму мерките превземени во изминатите години, еднострано и мултилатерално, чија што цел е забрана, ограничување или суспендирање на употребата, складирање, производство и трансфер на противпешадиските мини.

Нагласувајќи ја улогата на јавноста во унапредувањето на хуманитарните принципи како што е покажано со апелот за целосна забрана на противпешадиските мини и потврдувајќи ги напорите за таа цел од страна на Меѓународното движење на Црвениот крст и Црвената полумесечина, на Меѓународната кампања за забрана на земјени мини и на многу други невладини организации од целиот свет,

Потсетувајќи се на Декларацијата од Отава од 5октомври 1996 г. и на Бриселската декларација од 27 јуни 1997 г. Со кои се апелира до меѓународната заедница да се договори за меѓународен и правно-обврзувачки договор за забрана на користење, складирање, производство и трансфер на противпешадиските мини.

Нагласувајќи ја пожелноста за привлекување на почитувањето на сите држави на оваа Конвенција, и решени енергично да работат на промоција на нејзината универзалност во сите релевантни форми интер алиа во Обединетите нации,

Конференцијата за разоружување, регионалните организации и групации, и на ревизионите конференции на Конвенцијата за забрана или ограничување на употребата на одредени конвенционални оружја што може да се сметаат за премногу штетни или имаат недискриминаторски ефекти,

Базирајќи се врз принципот на меѓународното хуманитарно право според кое правото на страните во вооружен судир да ги изберат начините и средствата за војување не е неограничено, потоа врз принципот кој забранува користење на вооружени судири на оружја, проектили материјали и начини на војување кои според својата природа би направиле претерани штети или непотребни страдања како и врз принципот според кој треба да се прави разлика меѓу борци и цивили,

Се договорија за следното:

Член 1: Општи обврски

1. Секоја држава-членка се обврзува дека никогаш, под никакви околности нема да:
 - a) употребува противпешадски мини;
 - b) развива, произведува, и на друг начин стекнува, складира, чува или пренесува на било кого, директно или индиректно, противпешадски мини;
 - v) помага, охрабрува или иницира на било кој начин, било кој да се ангажира во каква и да е активност која е забранета за државата-членка, според оваа Конвенција.
2. Секоја држава-членка се обврзува да ги уништи или да обезбеди уништување на сите противпешадски мини, согласно на одредбите на оваа Конвенција.

Член 2: Дефиниции

1. Под Противпешадска мина се подразбира мина што е направена да експлодира со самото присуство, близина или контакт на некое лице и ќе онеспособи, рани или убие едно или повеќе лица. Мините, што се изработени да експлодираат со самото присуство, близина или контакт на возило наспроти лице, а се снабдени со направа за активирање, не се сметаат за противпешадски мини поради таа направа.

2. Под Мина се подразбира муниција изработена за да биде сместена под, на или близу до земјата или врз друга површинска зона за да експлодира во случај на присуство, блискост или контакт со некое лице или возило.

3. Под Направа за активирање се подразбира направа наменета за заштита на мината која е составен дел на истата, поврзана со истата, закачена на истата или сместена под неа, и која се активира во случај на обид за ракување или друго намерно вознемирување на мината.

4. Под Трансфер се подразбира, покрај физичкото движење на противпешадските мини во или од националната територија, преносот на правото на сопственост и контролата врз мините, но не го подразбира преносот на територијата што содржи поставени противпешадски мини.

5. Под Минска зона се подразбира опасна зона каде има или се претпоставува дека има мини.

Член 3: Исклучоци

1. Независно од општите обврски од членот 1, задржувањето или трансферот на

извесен број на противпешадиски мини е дозволено кога се работи за обука за откривање на мини, чистење на мини или нивно уништување. Бројот на тие мини не смее да го надмине минимумот апсолутно неопходен за горенаведените цели.

2. Трансферот на противпешадиски мини заради уништување е дозволен.

Член 4: Уништување на складирани противпешадиски мини

Освен наведеното во член 3, секоја држава-членка се обврзува да ги уништи или да обезбеди уништување на сите складирани противпешадиски мини кои ги има или поседува, или кои се под нејзина јурисдикција или контрола, што е можно поскоро, но не подоцна од четири години по стапувањето во сила на оваа конвенција за таа држава-членка.

Член 5: Уништување противпешадиски мини во минските зони

1. Секоја држава-членка се обврзува да ги уништи или да обезбеди уништување на сите противпешадиски мини во минските зони што се под нејзина јурисдикција или контрола, што е можно поскоро, но не подоцна од десет години по влегување во сила на оваа Конвенција за таа држава-членка.

2. Секоја држава-членка ќе вложи напори за идентификување на сите зони под нејзина јурисдикција или контрола во која постојат или се сомнева за присуство на противпешадиски мини и ќе обезбеди што е можно поскоро сите противпешадиски мини во минските зони под нивна јурисдикција или контрола да бидат обележени во обем, набљудувани и заштитени со огради или други средства ефикасно да се оневозможи пристап на цивили, се додека не се изврши уништување на сите мини. Обележувањето треба во најмала рака да одговара на стандардите наведени во Протоколот за забрана или ограничување на употреба на мини, стапици и други средства, со измените од 3 мај 1996 г. Приложен кон Конвенцијата за забрана или ограничување на употребата на одредени конвенционални оружја што може да се сметаат за премногу штетни или имаат недискриминаторски ефекти.

3. Ако државата-членка верува дека нема да биде во можност да ги уништи или да обезбеди уништување на сите противпешадиски мини спомнати во ставот 1 во тој временски рок, може да достави барање до состанокот на државите-членки или на ревизионата конференција за продолжување на крајниот рок заради завршување со уништувањето на таквите противпешадиски мини, за период до десет години.

4. Секое барање треба да содржи:

а) времетраење на предложеното продолжување;

б) детално објаснување за причините за предложеното продолжување вклучувајќи ги:

(1) подготовка и статус на работата вршена под националните програми за отстранување на мини;

(2) финансиски и технички средства расположливи на државата-членка за уништување на сите противпешадиски мини; и

(3) околностите што ја попречуваат способноста на државата-членка да ги уништи сите противпешадиски мини во минските зони;

в) хуманитарни, социјални, економски и еколошки импликации на продолжувањето и

г) секоја друга информација релевантна за барањето за предложеното продолжување

5. Состанокот на државите-членки или на ревизионата конференција, земајќи ги предвид факторите наведени во ставот 4, го проценува барањето и решава со мнозинство гласови на државите-членки што се присутни и гласаат дали да се удоволи

барањето за продолжување на рокот.

6. Таквото продолжување може да се обнови по доставување на ново барање во согласност со став 3, 4 и 5 од овој член. Државата-членка, која бара продолжување на рокот, ќе достави дополнителни релевантни информации во врска со тоа што било преземено за време на претходниот период за продолжување во согласност со овој член.

Член 6: Меѓународна соработка и помош

1. Исполнувајќи ги обврските кои произлегуваат од оваа Конвенција, секоја држава-членка има право да бара и да добие помош, ако е остварливо, од другите држави-членки, и во границите на можностите.

2. Секоја држава-членка се обврзува да ја олеснува и има право да учествува во размената колку е можно, на опрема, материјали и научно-технички податоци во врска со имплементацијата на оваа Конвенција. Државите-членки нема да поставуваат несоодветни ограничувања на одредбата за опрема за чистење на мините и соодветните технолошки информации за хуманитарни цели.

3. Секоја држава-членка, која е во состојба да го направи тоа, ќе обезбеди техничка помош за грижа и рехабилитација, и социјална и економска реинтеграција на жртвите од мини, како и програми за запознавање за постоење на мини. Таква помош може да биде обезбедена, интер алиа, со посредство на системот на Обединетите нации, меѓународни, регионални или национални организации или институции, Меѓународниот комитет на Црвениот крст, од националните друштва на Црвениот крст и на Црвената полумесечина и од нивната Меѓународна федерација, од невладини организации и врз билатерална основа.

4. Секоја држава-членка, која е во можност, ќе обезбеди помош за чистење на мини и за поврзаните активности. Таквата помош може да биде обезбедена, интер алиа, со посредство на системот на Обединетите нации, меѓународни или регионални институции и организации, невладини организации или институции, или врз билатерална основа, или со давање придонеси во доброволниот фонд на Обединетите нации наменет за помош во чистење на мини, или во други регионални фондови што работат врз отстранување на мините.

5. Секоја држава-членка, која е во состојба да постапи така, ќе обезбеди помош за уништување на складираните противпешадиски мини.

6. Секоја држава-членка се обврзува да обезбеди информации во базата на податоци во врска со отстранување на мини, формирана во рамките на системот на Обединетите нации, особено информации во врска со разните начини и технологии за отстранување на мини, список на експерти, експертски агенции или државни органи за таа цел.

7. Државите-членки може да побараат од Обединетите нации, од регионалните организации, од другите држави-членки или други компетентни меѓувладини или невладини институции да им помогнат на нивните власти во елаборирањето на националната програма за отстранување на мини, за да се утврди, интер алиа:

- a) големината и обемот на проблемот на противпешадиските мини;
- b) финансиските, технолошките и човечките потенцијали потребни за имплементација на програмата;
- v) процена на потребниот број години потребни за уништување на сите противпешадиски мини во минските зони кои се под јурисдикција или контрола на заинтересираната држава-членка

г) активности за запознавање со опасностите од мини заради намалување на бројот на повредените од мини и смртноста;

д) помош за жртвите од мини;

ѓ) односот меѓу владата на заинтересираната држава-членка и релевантни владини, меѓувладини или невладини тела кои ќе работат врз имплементацијата на програмата.

8. Секоја држава-членка, која дава или прима помош согласно одредбите од овој член, ќе соработува заради обезбедување целосна и брза имплементација на договорените програми за помош.

Член 7: Мерки на транспарентност

1. Секоја-држава-членка ќе го извести генералниот секретар на Обединетите нации, штом е можно, но во секој случај не подоцна од 180 дена по стапување во сила на оваа Конвенција за таа држава-членка за:

а) мерките за имплементација на национално ниво, наведени во членот 9;

б) вкупниот број на сите складирани противпешадиски мини, што се во нејзина сопственост или ги поседува, или што се под нејзина јурисдикција или контрола, вклучувајќи поделба по видови, количина и ако е можно по броеви за секој вид складирани противпешадиски мини;

в) во рамките на можностите, локацијата на сите мински зони кои содржат или се претпоставува дека содржат противпешадиски мини под нејзина јурисдикција или контрола, вклучувајќи максимум можни детали за видот и количината на секој вид противпешадиски мини во секоја минска зона и датумот на нивното поставување;

г) видовите, количините и ако е можно броевите на сите противпешадиски мини задржани или пренесени заради развивање и за обука во пронаоѓање на мини, чистење на мини или техники за уништување, или трансфер заради уништување, како и институциите овластени од страна на државата-членка да задржуваат или да вршат трансфер на противпешадиски мини, во согласност со членот 3;

д) статусот на програмите за конверзија или ставање вон употреба на капацитети за производство на противпешадиски мини;

ѓ) статусот на програмите за уништување на противпешадиски мини во согласност со членовите 4 и 5, вклучувајќи детали за начините кои ќе се користат за уништување, локација на сите места за уништување на мините и почитување на стандардите за безбедност и заштита на животната средина;

е) видовите и количините на сите противпешадиски мини уништени по стапувањето во сила на оваа Конвенција за таа држава-членка, вклучувајќи преглед на количината за секој вид од уништени противпешадиски мини, во согласност со членовите 4 и 5, и доколку е можно броевите за секој вид противпешадиски мини во случајот за уништување во согласност со членот 4;

ж) технички карактеристики за секој вид противпешадиски мини произведени, во рамките на тоа колку е познато, и за оние кои се во моментот во нејзина сопственост или ги поседува државата-членка, со давање, каде е разумно можно, такви категории на информации кои ќе ја олеснат идентификацијата и чистењето на противпешадиските мини. Оваа информација најмалку треба да содржи димензии, вид на палење, содржина

на експлозив, содржина на метал, фотографии во боја и други информации кои би го олесниле чистењето на мините и

3) мерките преземени за давање на итно и ефективно предупредување на населението во врска со сите зони, утврдени во став 2 од членот 5.

2. Информациите, доставени во согласност со овој член, ќе бидат ажурирани годишно од државите-членки, покривајќи ја последната календарска година, и доставени до генералниот секретар на Обединетите нации, не подоцна од 30 април секоја година.

3. Генералниот секретар на Обединетите нации сите такви извештаи ќе ги достави до државите-членки.

Член 8: Овозможување и појаснување на процесот на почитување на Конвенцијата

1. Државите-членки се согласни да се консултираат и да соработуваат меѓусебно во врска со имплементацијата на одредбите од оваа Конвенција, и заедно да работат во духот на соработка заради овозможување на почитувањето на обврските од страна на државите-членки, а што произлегуваат од оваа Конвенција.

2. Ако една или повеќе држави-членки сакаат да ги појаснат и се обидуваат да ги решат прашањата во врска со почитување на одредбите на оваа Конвенција од страна на друга држава-членка, таа може преку Генералниот секретар на Обединетите нации да поднесе барање за појаснување на тоа прашање до таа држава-членка. Таквото барање ќе биде придружено со сите соодветни информации. Секоја држава-членка ќе се воздржи од неосновани барања за појаснување, водејќи сметка да се избегне злоупотреба. Државата-членка која го добива барањето за појаснување ќе и ги обезбеди, преку Генералниот секретар на Обединетите нации и во рок од 28 дена на државата-членка-барател, сите информации што ќе помогнат во разјаснување на тоа прашање.

3. Ако државата-членка-барател не добие одговор преку Генералниот секретар на Обединетите нации во тој временски период или ако смета дека одговорот кон барањето за појаснување е незадоволително, може преку Генералниот секретар на Обединетите нации да го достави ова прашање на следниот состанок на државите-членки. Генералниот секретар на Обединетите нации ќе го проследи поднесокот, заедно со сите соодветни информации што се однесуваат на барањето за појаснување, до сите држави-членки. Сите овие информации ќе и бидат презентирани на државата-членка-примател, која има право на одговор.

4. Пред одржувањето на каков и да е состанок на државите-членки, секоја од заинтересираните држави-членки може да побара од Генералниот секретар да ги употреби своите добри услуги за да го поедностави побараното појаснување.

5. Државата-членка-барател може да предложи, преку Генералниот секретар на Обединетите нации, свикнување на специјален состанок на државите-членки за разгледување на прашањето. Генералниот секретар на Обединетите нации понатаму ќе го пренесе овој предлог и сите поднесени информации од страна на заинтересираните држави-членки до сите држави-членки со барање тие да се изјаснат дали се за одржување на специјален состанок на државите-членки со цел да се разгледа ова прашање. Во случај во рок од 14 дена од датумот на ова известување, ако најмалку една третина од државите-членки се изјаснат во корист на ваков состанок, Генералниот секретар на Обединетите нации ќе го свика овој специјален состанок на државите-членки во текот на следните 14 дена. Кворумот за состанокот ќе се состои од мнозинството на државите-членки.

6. Состанокот на државите членки или специјалниот состанок на државите-членки во овој случај најпрво ќе утврди дали понатаму ќе се разгледува ова прашање, земајќи ги предвид сите информации доставени од страна на заинтересираните држави-членки. На состанокот на државите-членки или на специјалниот состанок на државите-членки ќе се вложат сите напори да се донесе одлука по пат на консензус. Ако не се постигне согласност и покрај ваквите напори, таквото решение ќе се донесе по пат на гласање од страна на мнозинството држави-членки што се присутни и што гласаат.

7. Сите држави-членки целосно ќе соработуваат на состанокот на државите-членки или на специјалниот состанок на државите-членки за разгледување на оваа работа, вклучувајќи ги и мисиите за утврдување на фактичката состојба, овластени во согласност со став 8.

8. Ако е потребно натамошно појаснување, состанокот на државите-членки или специјалниот состанок на државите-членки ќе овласти мисија за утврдување на фактите и ќе одлучи за нејзиниот мандат по пат на гласање од страна на мнозинството држави-членки присутни и што гласаат. Во секое време, државара-членка-примател може да покани ваква мисија на својата територија. Ваквата мисија ќе се спроведе без одлука за овластување на таква мисија од страна на состанокот на државите-членки или на специјалниот состанок на државите-членки. Мисијата, која што се состои од најмногу 9 експерти, определена и одобрена во согласност со ставовите 9 и 10, може да собере дополнителни информации на самото место или од други места, директно поврзани со прашањето за наводно непочитување кое подпаѓа под јурисдикција или контрола на државата-членка-примател.

9. Генералиот секретар на Обединетите нации ќе изготви и ажурира список со имињата, државјанството и другите релевантни податоци за квалификуваните експерти и истиот ќе го достави до сите држави-членки. Секој експерт вклучен во таа листа, ќе се смета за назначен за сите мисии за утврдување на фактите, освен ако една држава-членка писмено не се изјасни за негово неприфаќање. Во случај на неприфаќање, експертот нема да учествува во мисиите за утврдување на фактите на територијата или на други места под јурисдикција или контрола на државата -членка која е против, ако неприфаќањето било објавено пред именувањето на експертот за такви мисии.

10. По приемот на барањето на состанокот на државите-членки или од специјалниот состанок на државите-членки, Генералиот секретар на Обединетите нации, по консултации со државата-членка-примател, ќе ги именува членовите на мисијата, вклучувајќи го и нејзиниот шеф. Државјаните на државите-членки, на чие барање се одредува ваквата мисија или државјаните што се под директно влијание на истата, нема да бидат вклучени во мисијата. Членовите на мисијата за утврдување на фактите ќе ги уживаат привилегиите и имунитетите според член VI од Конвенцијата за привилегии и имунитети на Обединетите нации, усвоена на 13 февруари 1946 година.

11. Во рок од најмалку 72 часа по добивање на известувањето, членовите на мисијата за утврдување на фактите ќе пристигнат на територијата на државата-членка-примател и тоа најбрзо што можат, Државата-членка-примател ќе ги превземе потребните административни мерки за прием, транспорт и сместување на мисијата и ќе биде одговорна за максимално можна безбедност на мисијата додека е на територијата под нејзина контрола.

12. Без прејудување на суверенитетот на државата-членка-примател мисијата за утврдување на фактите може на територијата на државата-членка-примател да ја донесе неопходната опрема што исклучително ќе се користи за собитање на информации во врска со прашањето за наводното непочитување. Пред да пристигне, мисијата ќе ја извести државата-членка-примател за опремата што има намера да ја користи во текот на својата мисија за утврдување на фактите.

13. Државата-членка-примател ќе вложи максимални напори за да обезбеди можности мисијата да разговара со сите соодветни личности кои можат да дадат податоци во врска со прашањето за почитување.

14. Државата-членка-примател ќе гарантира пристап на мисијата за утврдување на фактите до сите подрачччччја и инсталации под нејзина контрола каде што би можело да се очекува прибирање на факти важни за прашањето за почитување. Ова ќе биде предмет на аранжманите за кои државата-членка-примател смета дека се неопходни за:

- а) заштита на чувствителна опрема, податоци и подрачја;
- б) заштита на секоја уставна обврска што државата-членка-примател може да ја има во однос на сопственичките права, претреси и конфискации, или други уставни права; или
- в) физичка заштита и безбедност на членовите на мисијата за утврдување на фактите.

Во случај државата-членка-примател да направи вакви договори, ќе направи разумни напори за да го демонстрира, преку алтернативни средства, своето почитување на оваа Конвенција.

15. Мисијата за утврдување на факти може да остане на територијата на заинтересираната државата-членка-примател не подолго од 14 дена, а на конкретно место не подолго од 7 дена, освен ако поинаку не е договорено.

16. Сите податоци добиени по доверлив пат и податоци што не се поврзани со предметот на работа на мисијата за утврдување на фактите ќе се третираат на доверлива основа.

17. Мисијата за утврдување на фактите, преку Генералиот секретар на Обединетите нации, ќе изготви извештај за резултатите од наодите, до состанокот на државите-членки или до специјалниот состанок на државите-членки.

18. Состанокот на државите-членки или специјалниот состанок на државите-членки ќе ги разгледа сите важни податоци, вклучувајќи го и поднесениот извештај на мисијата за утврдување на фактите и може да побара од државата-членка-примател да преземе мерки заради разгледување на прашањето за почитување во одредениот временски период. Државата-членка-примател ќе поднесе извештај за сите преземени мерки како одговор на ова барање.

19. Состанокот на државите-членки или специјалниот состанок на државите-членки може на заинтересираните држави-членки да им предложи начин и средства за натамошно појаснување или за решавање на прашањето што се разгледува, вклучувајќи иницирање на соодветни процедури во согласност со меѓународното право. Во услови кога е утврдено дека прашањето се должи на околности вон контрола на државата-членка-примател, состанок на државите-членки или специјалниот состанок на државите-членки може да препорача соодветни мерки, вклучувајќи употреба на кооперативни мерки наведени во членот 6.

20. Состанокот на државите-членки или специјалниот состанок на државите-членки ќе направи напори да донесе свои одлуки, наведени во ставовите 18 и 19, по пат на консензус или со дво-третинско мнозинство на државите-членки присутни и кои гласаат.

Член 9: Национални мерки за имплементација

Секоја држава-членка ќе ги преземе сите соодветни правни, управни и други мерки, вклучувајќи и воведување казнени санкции, за да спречи и забрани секаков вид

активности, забранети за државите-членки според оваа Конвенција, извршени од лица на територијата под нејзина јурисдикција или контрола.

Член 10: Решавање на спорови

1. Државите-членки меѓусебно ќе се консултираат и соработуваат за решавање на сите спорови што може да произлезат од примената или од толкувањето на оваа Конвенција. Секоја држава-членка може ваквиот спор да го изнесе на состанокот на државите-членки.

2. Состанокот на државите-членки може да придонесе кон решавање на спорот со сите средства, за кои состанокот смета дека се соодветни, вклучувајќи и добри услуги, повикувајќи ги државите-членки вклучени во спорот да започнат постапка за решавање на спорот по свој избор и препорачувајќи временско ограничување на секоја договорна процедура.

3. Овој член не ги засега одредбите на оваа Конвенција што се однесуваат на овозможување и појаснување на почитувањето.

Член 11: Состаноци на државите членки

1. Државите-членки ќе се состануваат редовно со цел разгледување на кое било прашање во врска со примената или извршувањето на оваа Конвенција, вклучувајќи:

- а) извршувањето и статусот на оваа Конвенција;
- б) прашања кои произлегуваат од извештаите доставени според одредбите на оваа Конвенција;
- в) меѓународна соработка и помош согласно членот 6;
- г) развој на технологии за чистење на противпешадиските мини;
- д) поднесоци од страна на државите-членки согласно член 8, и
- ѓ) одлуки поврзани со поднесоците на државите-членки како што е одредено со член 5.

2. Првиот состанок на државите-членки ќе се свика Генералиот секретар на Обединетите нации во рок од една година по стапувањето во сила на оваа Конвенција. Состаноците што ќе следат ќе ги свикнува Генералиот секретар на Обединетите нации годишно, се до првата ревизиона конференција.

3. Според условите наведени во членот 8, Генералиот секретар на Обединетите нации ќе свика специјален состанок на државите членки.

4. Државите кои не се потписнички на оваа Конвенција, како и Обединетите нации, останатите релевантни меѓународни организации или институции, регионални организации, Меѓународниот комитет на Црвениот крст и другите релевантните невладини организации можат да бидат поканети на овие состаноци како набљудувачи во согласност со договорниот Деловник за работа.

Член 12: Ревизиони конференции

1. Ревизиона конференција ќе свика Генералиот секретар на Обединетите нации пет години по стапувањето на сила на оваа Конвенција. Натомошните ревизиони конференции ќе ги свика Генералиот секретар на Обединетите нации, доколку тоа го побара една или повеќе држави-членки, но притоа времето меѓу ревизионите конференции во никој случај да не биде покус од пет години. Сите држави-членки на оваа Конвенција ќе бидат поканети на секоја ревизиона конференција.

2. Целта на ревизионата конференција е следнава:

- а) да се направи преглед на извршувањето и статусот на оваа Конвенција;
- б) да се разгледа потребата и времето помеѓу натамошните состаноци на државите-членки наведени во став 2 од член 11;
- в) да се донесат одлуки врз основа на поднесоците на државите-членки како што е наведено во членот 5 и
- г) да се усвојат, доколку е потребно, во финалниот извештај заклучоците поврзани со извршувањето на оваа Конвенција.

3. Државите што не се потписнички на оваа Конвенција, како и Обединетите нации, останатите релевантни меѓународни организации или институции, регионални организации, Меѓународниот комитет на Црвениот крст и другите релевантните невладини организации можат да присуствуваат на секоја ревизиона конференција како набљудувачи во согласност со договорениот Деловник за работа.

Член 13: Амандмани

1. Во кое било време по стапувањето во сила на оваа Конвенција, секоја државачленка може да предложи амандмани на истата. Секој предлог амандман ќе биде доставен до депозитерот, кој ќе го достави до сите држави-членки и ќе побара од нив мислење за тоа дали треба да се одржи Конференцијата за измени за да се разгледа предлогот. Доколку мнозинството држави-членки го известат депозитерот најдоцна 30 дена по неговото доставување дека го подржуваат натамошното разгледување на предлогот, депозитерот ќе свика конференција за измени на која ќе бидат поканети сите држави-членки.

2. Државите што не се потписнички на оваа Конвенција, како и Обединетите нации, останатите релевантни меѓународни организации или институции, регионални организации, Меѓународниот комитет на Црвениот крст и другите релевантните невладини организации можат да присуствуваат на секоја конференција за измени како набљудувачи во согласност со договорениот Деловник за работа.

3. Конференцијата за измени ќе се одржи веднаш по состанокот на државите-членки или на ревизионата конференција, освен ако мнозинството државите-членки побараат таа да се одржи порано.

4. Кој било амандман на оваа Конвенција ќе биде усвоен од двотретинско мнозинство на државите-членки кои се присутни и кои гласаат на Конференцијата за измените. Депозитарот ќе ги достави усвоените измени до државите-членки.

5. Амандманот на оваа Конвенција ќе стапи во сила за сите држави-членки на истата кои ја прифатиле, по депонирањето на инструменти за прифаќање од страна на мнозинството држави-членки кај депозитарот. Понатаму, тој ќе стапи во сила за било која останата држава-членка на датумот на депонирање на инструментите за прифаќање.

Член 14: Трошоци

1. Трошоците за состаноците на државите-членки, специјалните состаноци на државите-членки, ревизионите конференции, конференциите за измени ќе бидат на товар на државите-членки и на страните кои не се потписнички на оваа Конвенција, а кои учествуваат, во согласност со табелата за проценка на Обединетите нации соодветно прилагодена.

2. Трошоците направени од Генералниот секретар на Обединетите нации според член 7 и 8 и трошоците на било која мисија за утврдување на факти ќе бидат на товар на државите-членки во согласност со табелата за процена соодветно прилагодена.

Член 15: Потпишување

Оваа Конвенција, изготвена во Осло, Норвешка, на 18 септември 1997 година, ќе биде отворена за потпишување во Отава, Канада, за сите држави од 3 декември 1997 година до 4 декември 1997 година и во седиштето на Обединетите нации во Њујорк од 5 декември 1997 година до нејзиното стапување во сила.

Член 16 : Ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување

1. Оваа Конвенција е предмет на ратификација, прифаќање или одобрување на потписниците.

2. Отворена е за пристапување од било која држава која не ја потпишала Конвенцијата.

3. Инструментите за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување ќе бидат депонирани кај депозитарот.

Член 17: Стапување во сила

1. Конвенцијата ќе стапи во сила првиот ден од шестиот месец по месецот во кој 40-от инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување ќе биде депониран.

2. За која било држава која ќе го депонира инструментот за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување по датумот за депонирање на 40-от инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување, оваа Конвенција ќе стапи во сила првиот ден од шестиот месец по датумот на кој таа држава го депонирала својот инструмент за ратификација, прифаќање, одобрување или пристапување.

Член 18: Привремена примена

Која било држава при ратификацијата, прифаќањето, одобрувањето или пристапувањето, може да објави дека привремено ќе го применува став 1 од членот 1 на оваа Конвенција пред нејзиното стапување во сила.

Член 19: Резерви

Членовите на оваа Конвенција не се предмет на резерви.

Член 20: Времетраење и повлекување

1. Оваа Конвенција е со неограничено времетраење.

2. Секоја држава-членка, во вршењето на нејзиниот национален суверенитет, ќе има право на повлекување од оваа Конвенција. Таа ќе ги извести за таквото повлекување останатите држави-членки, депозитарот и Советот за безбедност на Обединетите нации. Таквиот инструмент за повлекување ќе вклучи целосно објаснување за причините за повлекувањето.

3. Таквото повлекување ќе стапи во сила шест месеци по приемот на инструментот

за повлекување од страна на депозитарот. Доколку, по истекот на шест-месечниот период, државата-членка која се повлекува е вклучена во некој вооружен конфликт, повлекувањето нема да стапи во сила пред завршувањето на вооружениот конфликт.

4. Повлекувањето на државата-членка од оваа Конвенција нема да има никакво влијание врз обврската на државите да продолжат со извршување на обврските преземени според релевантни правила на меѓународното право.

Член 21: Депозитар

Генералиот секретар на Обединетите нации се назначува за депозитар на оваа Конвенција.

Член 22: Автентични текстови

Оригиналните текстови на оваа Конвенција, на арапски, кинески, англиски, француски, руски и на шпански јазик се еднакво автентични текстови и ќе бидат депонирани кај Генералиот секретар на Обединетите нации.

Член 23

Овој закон влегува во сила осмиот ден од денот на објавувањето во "Службен весник на Република Македонија".